

Книга 1

Дипломна робота

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Розділ 1

Даша

Даша була впевнена, що плила океаном, хоча й не розуміла, як знову опинилася тут. Сили стрімко залишали її, але й берег був уже поруч. Сонце світило в очі й заважало дівчині дивитися, та вона все ж побачила хвилі, що розбивалися об берег, і дерева, що росли біля води. А сил на те, щоб плисти, вже майже не лишалося. Даша зупинилася, вона вирішила полежати на воді й відпочити, але налетіла хвиля й, підхопивши дівчину, стрімко понесла вперед. Даша захекалася, вода потрапила до рота, і, запанікувавши, дівчина рвучко почала гребти до берега.

«Ще трішки, — вмовляла вона себе, — зовсім трішки, і я допливу».

Ці думки змусили дівчину усміхнутися. Незабаром вона врятується. Як же їй хотілося цього разу таки дістатися берега! Даша була впевнена: якщо зможе доплисти, сон припиниться й перестане мучити її. Дівчина відчула, як нова хвиля підхопила її, але цього разу Даша не захлинулася й не злякалася, а поплила вперед. Такого не було в жодному сні, хвиля стрімко несла її до берега. І ось, коли Даша вже повірила, що незабаром ступить на землю, хвиля розбилася об скелю, яка зненацька виросла на її шляху. Дівчина не вдарилась об камінь, а тільки

зупинилася. Наче не бажаючи заподіяти їй шкоди, хвиля залишила Дашу, перш ніж розбитися. Дівчина сама підплила до скелі та з тугою подивилася на неї. Усе було як завжди, як у жахливих снах, які давно не давали їй спокою. Скеля не дозволила їй дістатися до берега. Обминути її було неможливо, Даша багато разів намагалася зробити це, але скеля завжди переміщалася разом із нею. Єдине, що дівчина могла зробити, — це пірнути й проплисти вузьким тунелем під скелею. Але на цей останній ривок у неї ніколи не вистачало сил. Дівчина здавалася, переставала плисти, й хвилі повільно відносили її від скелі. Але сьогодні все було інакше, Даші вдалося зібратися з силами й пірнути...

— Дашко, негайно підіймайся, чи, може, мені знову казати, що тебе немає вдома?

Дівчина розплющила очі. Поруч із ліжком стояв насуплений домашній комп'ютер Нессі.

— Чому це немає вдома? Чому просто не сказати, що я сплю? — сонно пробурчала дівчина.

— Це о десятій годині п'ятдесят сім хвилин? Та ще й напередодні екзамену? — Нессі сердився все сильніше. — Що мені казати Ангеліні Сергіївні?

Даша підхопилася, її сон немов рукою зняло. Майже одинадцята! Завтра останній, найстрашніший іспит, а вона спить, та ще й телефонує керівник її дипломної роботи!

— Господи, Нессі, що їй потрібно? Не показуй кімнату, поки я не сяду за стіл і не покладу на нього якісь книжки.

Добре, що Нессі був дуже розторопним і тямущим комп'ютером. Не минуло й хвилини, як дівчина вже сиділа, чекаючи розмови.

— Доброго ранку, Дашо, думаю, Нессі сказав тобі, що я вже кілька разів телефонувала, але твій мобільний вимкнений, а на домашньому телефоні завжди відповідав комп'ютер. Нессі сказав, — на губах викладачки загра-ла іронічна посмішка, — що ти так поспішала на пошуки якоїсь неймовірно цінної книги, за допомогою якої можна лише за день підготуватися до іспиту, що пішла, не

помітивши, що телефон розрядився. Сподіваюся, твої старання не були марними й тобі вдалося купити книгу?

Даша невдоволено подивилася на Нессі, безглуздішого приводу важко було вигадати. Якби навіть існувала така неймовірна книга, то Даша напевно не стала б бігати в її пошуках містом, замість того, щоб замовити через Інтернет, і Ангеліна Сергіївна добре розуміла це. Але подітися було нікуди, не звинувачувати ж друга в брехні, й Даша вирішила підтвердити слова Нессі.

— Так, спасибі, — дівчина так засмутилася, що навіть забула привітатися.

Ангеліна Сергіївна подивилася на дівчину, пригнічений настрій Даши зовсім не сподобався їй. Було помітно, що думки про іспит не давали дівчині спокою, а зараз вона мала думати зовсім про інше.

— Хочу порадити тобі: не захоплюватися сьогодні навчанням, а краще відпочити. До речі, до обіду тобі однаково не вдасться готуватися до іспиту. О восьмій телефонували з Інституту Часу й сказали, що сьогодні не пізніше третьої потрібно прийти й отримати необхідні для підготовки документи. Співбесіда призначена через два дні.

— Сьогодні? — Даша розгублено подивилася на Ангеліну Сергіївну. Їй стало страшно йти в Інститут, а раптом вона не пройде співбесіду... — А ви зі мною підете?

— Я зустріну тебе біля входу о першій. До побачення.

— До побачення, — пролепетала Даша.

Розмова скінчилась, і дівчина розгублено подивилася на комп'ютер.

— І що тепер? — розгубленість переходила в злість. — Невже не можна було призначити співбесіду через тиждень, а перший візит на післязавтра? Мені цілком вистачить і хвилювання через іспит.

Хоча Дашині слова й були звернені до Нессі, комп'ютер мовчав.

— Тільки не вдавай, що не підслуховував. Чи, може, ти раптом згадав правила для комп'ютерів, одне з яких говорить: «Ніколи не підслуховувати хазяїв»?

— Чому це «раптом»? — Нессі спробував надати голосу якомога більш скривдженої інтонації. — Я завжди дотримуюсь правил і напевно не став би підслуховувати твоєї розмови.

Найменше Даші хотілося витратити час на суперечки. Вона вже давно звикла, що, на відміну від інших комп'ютерів, Нессі було до всього діло. Даша лише мовчки вказала на монітор, де горів великий напис: «Увага! Комп'ютер слухає розмову». Помітивши, що знову не приховав цей напис, Нессі занервував.

— Дашенько, ти все неправильно зрозуміла, я був упевнений, що Ангеліна Сергіївна настирно телефонувала, бо дізналася щось новеньке про Лохнеське чудовисько.

Даша хмикнула, вона навіть уявити не могла Ангеліну Сергіївну, яка шукає інформацію про міфічного динозавра. Та й звернення «Дашенько», замість звичних «Дашко» або в кращому разі «Дашо», говорило про бажання Нессі зам'яти неприємну ситуацію.

— До речі, Дашенько, поки я оберігав твій сон від настирливої Ангеліни Сергіївни, я знайшов в Інтернеті розповідь очевидців про нову зустріч із Лохнеським чудовиськом. Якщо бажаєш, я розповім тобі про неї, — і, не чекаючи прохання, отже, порушуючи чергове правило для комп'ютерів, Нессі почав: — Ідеться про двох корейських туристів, які подорожували Шотландією.

— І, звичайно, ніколи раніше не чули про Лохнеське чудовисько, — з іронією продовжила замість нього Даша.

Нессі серйозно подивився на дівчину й кивнув.

«Його не можна було називати Нессі, — не слухаючи розповіді, думала дівчина. — Можливо, назви я його якось інакше, він не витрачав би стільки часу на збір матеріалів про Лохнеське чудовисько».

Побачивши, що розповідь затягується, Даша перебила комп'ютер:

— Може, поснідаємо, бо мені незабаром іти.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)